

αλληλεγγύη

στον αγώνα των

287 μεταναστών

εργατών απεργών πείνας

από 25 γενάρη

φλεβάρης 2011

Από τις 25 Γενάρη, 287 μετανάστες εργάτες (237 στην Αθήνα και 50 στη Θεσσαλονίκη) έχουν ξεκινήσει απεργία πείνας διεκδικώντας το αυτονόητο: νομιμοποίηση χωρίς προϋποθέσεις τόσο των ίδιων όσο και όλων των μεταναστών που ζουν και εργάζονται στον ελληνικό χώρο, ίσα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα και υποχρεώσεις με τους ντόπιους εργαζόμενους. Μια επιλογή ενάντια στην εξαπάτηση και την κοροϊδία, την αφάνεια και τη σιωπή, που κάνει ορατούς τόσο τους ίδιους όσο και την αδικία εναντίον τους και ορθώνει το ανάστημα της ανθρώπινης αξιοπρέπειας ενάντια στην εκμετάλλευση και τους διωγμούς. Το κείμενο της συνέλευσης των ίδιων των απεργών πείνας είναι ιδιαίτερα εύγλωττο και κατατοπιστικό.

Θάνατος στο φασισμό

Δεν είναι τυχαίο ότι από την πρώτη στιγμή η απεργία πείνας «αγκαλιάστηκε με θέρμη» από όλο τον θεσμικό συρφετό και ξεδιπλώθηκε μια πρωτοφανής εκστρατεία συκοφάντησης και υπονόμησης του αγώνα, που θέλησε να μεταθέσει το ζήτημα στο άσυλο των πανεπιστημιακών χώρων. Ενας ασταμάτητος τηλεοπτικός, ραδιοφωνικός, έντυπος και ηλεκτρονικός οχετός, υπουργών και πρυτάνεων, κυβερνητικών στελεχών και δημοσιογράφων, εκπροσώπων των κομμάτων και κάθε λογής φασιστοειδών, που κατέληγε διαρκώς στο «αδιανόητο» (!) της πραγματοποίησης της απεργίας πείνας στο υπό ανακαίνιση και εδώ και 10 χρόνια ανενεργό παλιό κτίριο της Νομικής Σχολής Αθηνών (ούτε μαθήματα γίνονται εκεί ούτε παρεμποδιζόταν στο ελάχιστο η λειτουργία της σχολής). Τελικά, όλοι μαζί με μια φωνή, μας υπενθύμισαν για άλλη μια φορά κουνώντας το δάχτυλο πως οι έννοιες της αξιοπρέπειας και της ελευθερίας δεν χωράνε στο λεξικό ζωής των υπηκόων τους. Πόσο μάλλον όταν οι υποταγμένοι αποφασίζουν να αντισταθούν. Πόσο μάλλον όταν πρόκειται γι' αυτούς που η μόνη θέση που τους υποδεικνύουν είναι αυτή του σύγχρονου δούλου, οι «αόρατοι», οι -μέχρι χθες- «χωρίς φωνή» μετανάστες. Πόσο μάλλον όταν αυτοί οι μετανάστες παλεύουν συλλογικά και ακηδεμόνευτα.

Μέσα σε 3 μέρες η προπαγάνδα κορυφώθηκε και η Δημοκρατία προχώρησε σε άλλο ένα πραξικόπημα, από αυτά που συνηθίζει το τελευταίο διάστημα (έτσι είναι ο σύγχρονος ολοκληρωτισμός, μια διαρκής κατάσταση έκτακτης ανάγκης, όπου η εξαίρεση έχει μετατραπεί σε καθεστωτικό κανόνα και εκδηλώνεται με μικρές κυλιόμενες -χωρικά και χρονικά οριοθετημένες- χούντες όπου κριθεί απαραίτητο για την επιβολή της κυρίαρχης προσταγής). Έχοντας εξασφαλίσει την άρση του ασύλου από το πρυτανικό συμβούλιο, το απόγευμα της Πέμπτης 27 Γενάρη, ο αστυνομικός στρατός κατοχής περικύκλωσε σε μεγάλη ακτίνα τη νομική σχολή, απαγόρευσε την πρόσβαση στο κτίριο και την κυκλοφορία ανθρώπων και οχημάτων εντός της περιμέτρου αποκλεισμού και ο εισαγγελέας μήνυσε στους απεργούς πείνας και τους αλληλέγγυους να αποχωρήσουν από τον χώρο του πανεπιστημίου γιατί διαφορετικά επίκειται αστυνομική εισβολή και βίαιη εκκένωση.

Τη Νομική επιτράπηκε να πλησιάσουν μόνο κάποιοι εκπρόσωποι της αριστεράς του κράτους (Αλαβάνος, Δρίτσας, Λαφαζάνης), οι οποίοι ανέλαβαν το ρόλο του διαπραγματευτή με τον εισαγγελέα και κατ' επέκταση με την κυβερνητική παράταξη του κράτους (ΠΑΣΟΚ). Η κατάληξη των «διαπραγματεύσεων» βέβαια ήταν προδιαγεγραμ-

ανακοίνωση των απεργών πείνας

«Είμαστε μετανάστες και μετανάστριες από όλη την Ελλάδα. Ηρθαμε εδώ διωγμένοι από τη φτώχεια, την ανεργία, τους πολέμους, τις δικτατορίες. Οι πολυεθνικές της Δύσης και οι πολιτικοί υπηρέτες τους στις πατρίδες μας, δεν μας άφησαν άλλη επιλογή από το να ρισκάρουμε τις ζωές μας 10 φορές για να έρθουμε μέχρι την πόρτα της Ευρώπης. Η Δύση που καταληστεύει τον τόπο μας, με το απείρωσ καλύτερο βιοτικό επίπεδο από εκεί, είναι για μας η μοναδική ελπίδα να ζήσουμε σαν άνθρωποι. Ηρθαμε (με κανονική ή όχι είσοδο) στην Ελλάδα και δουλεύουμε για να ζήσουμε εμείς και τα παιδιά μας. Βρισκόμαστε στην αναξιοπρέπεια και στο σκοτάδι της παρανομίας για να ωφελούνται οι εργοδότες και οι υπηρεσίες του κράτους από την άγρια εκμετάλλευση της εργασίας μας. Ζούμε από τον ιδρώτα μας και με το όνειρο κάποια στιγμή να αποκτήσουμε ίσα δικαιώματα με τους Έλληνες συναδέλφους.

Τον τελευταίο καιρό τα πράγματα έχουν γίνει πολύ δύσκολα για εμάς. Όσο κόβονται οι μισθοί και οι συντάξεις, όσο ακριβαίνουν τα πάντα, τόσο ο μετανάστης παρουσιάζεται ως φταίχτης, ως ο υπαίτιος για την εξαθλίωση και την άγρια εκμετάλλευση των ελλήνων εργαζομένων και μικροεπιχειρηματιών. Η προπαγάνδα φασιστικών και ρατσιστικών κομμάτων και οργανώσεων έχει πλέον γίνει η επίσημη γλώσσα του κράτους για το μεταναστευτικό. Η φρασεολογία τους αναπαράγεται πλέον αυτούσια από τα ΜΜΕ όταν μιλάνε για εμάς. Οι «προτάσεις» τους πλέον εξαγγέλλονται ως κυβερνητικές πολιτικές. Τείχος στον Εβρο, πλωτά στρατόπεδα και ευρωστρατός στο Αιγαίο, πογκρόμ και τάγματα εφόδου στις πόλεις, μαζικές απελάσεις. Πάνε να πείσουν τους Έλληνες εργαζόμενους, πως συνιστούμε ξαφνικά απειλή για αυτούς, πως εμείς φταίμε για την πρωτοφανή επίθεση που δέχονται από τις ίδιες τους τις κυβερνήσεις.

Η απάντηση στο ψέμα και στη βαρβαρότητα πρέπει να δοθεί τώρα και θα την δώσουμε εμείς οι μετανάστες και μετανάστριες. Μπαίνουμε μπροστά με τη ζωή μας για να σταματήσουμε τώρα την αδικία σε βάρος μας. Ζητάμε την νομιμοποίηση όλων των μεταναστών/τριών, ζητάμε ίσα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα και υποχρεώσεις με τους Έλληνες εργαζόμενους και εργαζόμενες. Ζητάμε από τους Έλληνες συναδέλφους μας εργαζόμενους, από κάθε άνθρωπο που τώρα υποφέρει κι αυτός από την εκμετάλλευση του ιδρώτα του, να σταθεί δίπλα μας. Να στηρίξει τον αγώνα μας, για να μην αφήσει να επικρατήσει και στο δικό του τόπο το ψέμα και η αδικία, ο φασισμός και η απολυταρχία των πολιτικών και οικονομικών ελίτ. Αυτό δηλαδή που έχει επικρατήσει και στις δικές μας πατρίδες και μας ανάγκασε να ξενιτευτούμε για να μπορέσουμε να ζήσουμε με αξιοπρέπεια, εμείς και τα παιδιά μας.

Δεν έχουμε άλλο τρόπο για να ακουστεί η φωνή μας, για να μάθετε το δίκιο μας. Τριακόσιοι (300) από εμάς ξεκινάμε Πανελλαδική Απεργία Πείνας σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, στις 25 του Γενάρη. Βάζουμε την ζωή μας σε κίνδυνο, γιατί έτσι κι αλλιώς δεν είναι ζωή αυτή για ένα αξιοπρεπή άνθρωπο. Προτιμούμε να πεθάνουμε εδώ, παρά τα παιδιά μας να ζήσουν αυτά που περάσαμε εμείς.

η συνέλευση των μεταναστών απεργών πείνας,
Ιανουάριος 2011»

μένη όταν την προηγούμενη μέρα απεργοί πείνας συμφώνησαν με τόσο ο ίδιος ο Αλαβάνος όσο και τη «λύση» που τους προτάθηκε, ο πρόεδρος του Συνασπισμού και ένα «παλατάκι» στη συμβολή των επικεφαλής της κοινοβουλευτικής οδών Πατησίων και Ηπείρου (όπως ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ Αλέξης Τσίπρας το παρουσίασαν όλα τα ΜΜΕ), στο είχαν χαρακτηρίσει εσφαλμένη την εσωτερικό του οποίου έχουν στοι- επιλογή της Νομικής και απαραί- βαχθεί οι μισοί, ενώ οι υπόλοιποι- τητη τη μεταφορά των απεργών- κοιμούνται σε σκηνές στην αυλή- πείνας σε άλλο κτίριο. Το τελεσί- του κτιρίου κάτω από τη δυνατή- γραφο δεν άργησε να διατυπωθεί: βροχή και το τσουχτερό κρύο των- οι απεργοί πείνας θα έπρεπε να ημερών. Εκεί και παραμένουν... (οι- δεχτούν την οικιοθελή αποχώρηση 50 απεργοί πείνας στη Θεσσαλο- τους ή διαφορετικά θα συλλαμβά- νίκη, από την πρώτη στιγμή έχουν- νονταν και θα οδηγούνταν σε διά- εγκατασταθεί μαζί με αλληλέγγυ- φορους χώρους κράτησης. Μπρος- ους στον 7ο όροφο του εργατικού- στον εξόφθαλμο αυτό εκβιασμό οι κέντρου της πόλης).

για να ορθωθούν οι φράχτες

πρέπει πρώτα να εδραιωθούν στα μυαλά των υπηκόων

πρέπει πρώτα να εδραιωθούν στα μυαλά των υπηκόων

Οι μετανάστες και οι μετανάστριες δεν εγκαταλείπουν τους τόπους που γεννήθηκαν, μεγάλωσαν και συνδέθηκαν με ανθρώπους για τουριστικούς λόγους. Η μετανάστευση αποτελεί μια ανθρώπινη μετακίνηση προσδιορισμένη από τη φτώχεια, τον πόλεμο, τις περιβαλλοντικές καταστροφές ή τους πολιτικούς διωγμούς τυραννικών καθεστώτων.

Ανθρώπινες μετακινήσεις στην αναζήτηση καλύτερων συνθηκών επιβίωσης-διαβίωσης έχουμε σε ολόκληρη την ιστορία του ανθρώπινου γένους. Η διαφορά έγκειται στο ότι για χιλιετηρίδες αυτές οι μετακινήσεις βασιζόνταν σε φυσικούς λόγους (στην αναζήτηση καλύτερων κλιματολογικών συνθηκών και επαρκών διατροφικών πόρων) ενώ στις μέρες μας -και εδώ και κάποιους αιώνες- οι μετακινήσεις ολόκληρων τμημάτων του παγκόσμιου πληθυσμού οφείλονται σε κοινωνικούς -κατά βάση- λόγους.

Αυτοί ακριβώς οι κοινωνικοί λόγοι είναι που δίνουν υπόσταση στην έννοια της μετανάστευσης: πολεμικές επιχειρήσεις στο όνομα της Δημοκρατίας και των «ανθρώπινων δικαιωμάτων», οικονομική αφάιμαξη της καπιταλιστικής περιφέρειας από την «ανεπτυγμένη» αποικιοκρατική δύση, δικτατορίες υποστηριγμένες πάντα από κάποια «μεγάλη δύναμη», φυσικές καταστροφές με ταξικές και φυλετικές προεκτάσεις (όπως ο σεισμός στην Αϊτή, το τσουνάμι στη Σρι Λάνκα, ο τυφώνας Κατρίνα στη «μαύρη» και φτωχή Νέα Ορλεάνη).

Ως αποτέλεσμα εκατομμύρια άνθρωποι εξαναγκάζονται σε φυγή στην προσπάθεια να γλιτώσουν από την ανέχεια, τις βόμβες, τοπικούς σατράπηδες ή κάποια φυσική καταστροφή. Μια μοναδικού μεγέθους στην ιστορία ανθρώπινη μετακίνηση προς τα καπιταλιστικά κέντρα της Βόρειας Αμερικής (ΗΠΑ, Καναδάς), της Αυστραλίας, της Ευρώπης. Σε μια διαδρομή από κίνδυνο σε κίνδυνο και πολλές φορές από θάνατο σε θάνατο. Διασχίζοντας σύνορα, αμφισβητώντας «κρατικές κυριαρχίες» και «εθνικές επικράτειες», ανάμεσα σε ναρκοπέδια, πάνω σε κάποιο φουσκωτό. Μια φωτογραφία των οικείων στην τσέπη μαζί με τα λεφτά για τα δουλεμπορικά κυκλώματα κι ένας αριθμός τηλεφώνου για να πάρω τους δικούς μου πίσω όταν καταφέρω να φτάσω... Αλήθεια πως ορίζεται η έννοια «λαθραίος» όταν χαροπαλεύεις στα παγωμένα νερά του Αιγαίου ή τρέμεις μήπως δεν δεις μέσα στη νύχτα τη σήμανση των ναρκοπεδίων στον Εβρο; Στην ουσία οι μετανάστες και οι μετανάστριες βιώνουν μια μόνιμη κατάσταση εξαίρεσης, η οποία στα σύνορα αποτυπώνεται ως αορίστου διάρκειας -και χωρίς καν το πρόσχημα κάποιου αδικήματος- φυλάκιση και στην ενδοχώρα ως απουσία οποιουδήποτε κοινωνικού, πολιτικού ή εργασιακού «δικαιώματος» (θεσμική αορατότητα, ανελέητο αστυνομικό κυνηγητό, μιντιακή στοχοποίηση, εντατική εκμετάλλευση, διάχυτος κοινωνικός ρατσισμός).

Και η αντι-μεταναστευτική πολιτική του ελληνικού κράτους και ευρύτερα της ευρωπαϊκής ένωσης σκληραίνει: πολυεθνικές ευρωπαϊκές μονάδες συνοριακής φύλαξης (FRONTEX), περισσότερο στρατόπεδα συγκέντρωσης, φράχτες στον Εβρο, πλοία-φυλακές για το Αιγαίο. Παράλληλα τα νομοσχέδια για την ιθαγένεια (που όρισε ποια παιδιά μεταναστών έχουν «δικαιώματα» και ποια όχι), για τις αιτήσεις ασύλου (που απλά θα απορρίπτονται ταχύτερα από ό,τι σήμερα) και για τις διαδικασίες «νομιμοποίησης» (προσωρινές άδειες παραμονής-εργασίας) προωθούν -μέσα από τον διαχωρισμό σε «νόμιμους» και «παράνομους»- ένα ακόμα πιο ανελέητο κυνηγητό των μεταναστών «χωρίς χαρτιά» και παράλληλα την ενσωμάτωση ενός μικρού αριθμού μεταναστών με προϋποθέσεις που σημαίνουν την αποδοχή της υποταγής τους (διαρκής ανασφάλεια και άγχος για τη συγκέντρωση των απαραίτητων ενσήμων και δικαιολογητικών, αποφυγή αγωνιστικής εμπλοκής και αξιόποινων πράξεων μπρος στην απειλή της απέλασης).

Μέσα σε συνθήκες οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής κρίσης, το κράτος και τα αφεντικά έχουν εξαπολύσει μια γενικευμένη επίθεση στην κοινωνία, εντείνοντας την εκμετάλλευση και την καταπίεση. Οι μετανάστες κι οι μετανάστριες, ως το πλέον υποτιμημένο, φτωχό και αποκλεισμένο κομμάτι, δέχονται την αγριότερη επίθεση: δολοφονίες στα σύνορα, εγκλεισμό σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, βασανισμούς στα αστυνομικά τμήματα, επιθέσεις φασιστοειδών. Στο εργασιακό κομμάτι, αυτό που τους επιφυλάσσεται είναι οι βαρύτερες και πλέον απαξιωμένες δουλειές σε καθεστώς άγριας εκμετάλλευσης από τα αφεντικά και τις μαφίες: στα χωράφια (εργάτες γης), στις τράτες (αλιεργάτες), στα γιαπιά και στα εργοτάξια των μεγάλων έργων (οικοδόμοι), στα χειρότερα πόστα στα εργοστάσια και στις βιοτεχνίες (ανειδίκευτοι βιομηχανικοί εργάτες), στις υπηρεσίες καθαριότητας σπιτιών, εταιρειών, δημόσιων και ιδιωτικών οργανισμών (καθαριστές/καθαρίστριες), στις οικιακές εργασίες και στη φύλαξη ηλικιωμένων προσώπων (υπηρετικό και εσώκλειστο οικιακό προσωπικό), στη βιομηχανία του σεξ (πολλές φορές υπό καθεστώς εξαναγκασμένης πορνείας).

Αυτό δε σημαίνει ότι οι μετανάστες και οι μετανάστριες κάθονται με τα χέρια σταυρωμένα, υπομένοντας αγόγγυστα. Ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια μια σειρά αγώνων τούς έφεραν στο προσκήνιο βγάζοντάς τους από τα σκοτάδια που τους θέλει η εξουσία. Από την απεργία των εκατοντάδων εργατών γης για την αύξηση του μεροκάματου στα φραουλοχώρα της Νέας Μανωλάδας, τις συγκρούσεις αφρικανών μεταναστών με μπάτσους στη Θεσσαλονίκη μετά τη δολοφονία του μικροπωλητή Τόνου Ονουα κατά την καταδίωξη του από ασφαλίτες και τη δίμηνη απεργία των αιγύπτιων αλιεργατών στη Νέα

Μηχανιώνα ενάντια στη μείωση του μισθού τους μέχρι την απεργία πείνας 15 μεταναστών εργατών στα Χανιά πριν 2 χρόνια, τους αποκλεισμούς δρόμων και τις πορείες των «χωρίς χαρτιά» έξω από το κολαστήριο της Πέτρου Ράλλη ενάντια στην κοροϊδία και την αστυνομική βία, τη μαχητική στάση της Κωνσταντίνας Κούνεβα στις υπερβολαβίες καθαρισμού των σταθμών του ΗΣΑΠ και τις συνεχείς πρόσφατες απεργίες πείνας προσφύγων για να τους δοθεί πολιτικό άσυλο.

Μέσα σε αυτό το κοινωνικό, πολιτικό και οικονομικό περιβάλλον, το κράτος έχει κάθε συμφέρον από τη διάχυση του ρατσισμού μέσα στην κοινωνία. Σε αγαστή συνεργασία με τα ΜΜΕ στοχοποιεί τους μετανάστες ως «περισσευόμενους» ή ως «απειλή για τη σταθερότητα και την ασφάλεια» για να καλλιεργήσει το φόβο, τον κοινωνικό κανιβαλισμό, την ακόμα μεγαλύτερη απομόνωσή τους και να επιχειρήσει να εκμαιεύσει συναινέσεις με ό,τι πιο ταπεινό του έχει απομείνει: με επικλήσεις γύρω από την «εθνική ενότητα» και την «εθνική ταυτότητα» (την «εντοπιότητα», την «ελληνικότητα» κλπ) ώστε μέσα σε συνθήκες ανέχειας οι καταπιεσμένοι να στρέφονται ο ένας ενάντια στον άλλο (και πιο συγκεκριμένα ενάντια στους πιο ευάλωτους) και όχι ενάντια στους πραγματικούς τους δυνάστες. Όμως περισσευόμενοι είναι οι κυβερνήτες, οι υπουργοί, οι βουλευτές και τα κομματικά στελέχη, είναι οι κρατικοί αξιωματούχοι, οι στρατιωτικοί και τα μιλιούνια των μπάτσων που ως στρατός κατοχής πλημμυρίζουν την πόλη, είναι οι εφοπλιστές, οι τραπεζίτες, οι βιομήχανοι, τα μικρά και μεγάλα αφεντικά, είναι οι managers, τα golden boys, οι πρόεδροι των ΔΕΚΟ και οι εργατοπατέρες, είναι οι δημοσιογράφοι, οι διαφημιστές και οι αστέρες του θεάματος. Ολη αυτή η παρασιτική τάξη πολιτικής και οικονομικής κυριαρχίας και οι λακέδες της, που προστάζει και μας ξεζουμίζει καθημερινά και το μόνο για το οποίο ενδιαφέρεται είναι η διασφάλιση των προνομίων της.

Με μια τέτοια ανάγνωση της πραγματικότητας, η απεργία πείνας των 287 μεταναστών εργατών απεργών πείνας, που προέρχονται από τις αραβόφωνες χώρες της βόρειας Αφρικής (Μαγκρέμπ) και οι περισσότεροι ζουν και εργάζονται εδώ και χρόνια στα Χανιά, έχει την ιδιαίτερη σημασία της. Γιατί δεν είναι μόνο ο αυτονόητος και δίκαιος χαρακτήρας των ζητημάτων και των αιτημάτων που θέτουν αλλά με αυτή τους την αγωνιστική επιλογή διαμορφώνουν ταυτόχρονα και ένα κοινωνικό πεδίο σύγκρουσης όπου αντιπαρατίθενται και αναμετρούνται οι διασπαστικές τακτικές των εξουσιαστών στις γραμμές των καταπιεσμένων από τη μία με την προσπάθεια ενοποίησης των αγώνων ντόπιων και μεταναστών ενάντια στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα από την άλλη.

Για τους λόγους αυτούς αλλά και για όλους τους λόγους του κόσμου είμαστε στο πλευρό των απεργών πείνας...

να γκρεμίσουμε τα σύνορα, τους φράχτες, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης

για έναν κόσμο ελευθερίας, ισότητας, αλληλεγγύης